

Η ιστορία ενός λαθρεπιβάτη

SELIM SAN

Σρί Απόστολος Κακνής: «Όλες αυτές οι θύμησες ήρθαν στο μυαλό μου όταν το σήμα στο AIS του AEGEAN PEARL χάθηκε κάπου στο Αιγαίο...». Στη φωτογραφία, το πλοίο στο διαλυτήριο της Τουρκίας

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ ΚΑΙ Η ΓΛΥΚΟΠΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Με αφορμή τη διάλυση σήμερα του οχηματαγωγού AEGEAN PEARL.

Ένας μικρός Αφρικανός θαρραία στο AEGEAN PEARL, τότε. Δεν είχε άλλη ελπίδα για να ζήσει. Εξάλλου, η θάλασσα πάντα ήταν καταφύγιο ανθρωπισμού για τους κυνηγημένους. Αναμνήσεις ενός εξαιρετικού αξιωματικού Ε.Ν., του πλοιάρχου Κ. Απόστολου Κακνή

Πολλές φορές έρχονται οι αναμνήσεις τόσο έντονες στο μυαλό, που σαν κλείνεις τα μάτια η μηχανή του χρόνου σου φέρνει άξαφνα και μονομιάς εικόνες, ήχους, μυρωδιές από το παρελθόν, και νομίζεις ότι ξαναζεις σε χρόνους και τόπους που έχουν περάσει μια για πάντα· ιδιαίτερα όταν προκαλούν τις αναμνήσεις γεγονότα και ακούσματα του παρόντος, αυτές αναβλύζουν πιο δυνατές και ζωντανές. Έτσι, λοιπόν, στο άκουσμα ότι η «Πέρλα» θα πάρει το δρόμο για την παραλία του διαλυτηρίου, ένα σφίξιμο στην καρδιά κι ένα τρέμουλο μ' έκανε να ξενυχτώ κοιτάζοντας τις παλιές φωτογραφίες. Από μικρός είχα λατρεία για τα πλοία και τη θάλασσα, και μοιραία ήθελα στη μοναξιά του χειμώνα να κρατώ κάτι από την αλμύρα του καλοκαιριού. Αυτό γινόταν μέσω των φωτογραφιών. Φωτογραφίες με καράβια που σιγά σιγά έγιναν πάθος, αγάπη για τα σκαριά που με ταξίδευαν στο αγαπημένο νησί. Και σαν μ' έκανε η τρέλα μου να χαράξω τη ρότα της ζωής μου στις γέφυρες των караβιών, η φωτογραφική μηχανή έγινε βασικό εργαλείο αναμνήσεων από κάθε μπάρκο. Μια δεκαετία πέρασε κιόλας από τότε που βρεθήκαμε με το AEGEAN PEARL στο Freetown της Σιέρα Λεόνε. Χάος επικρατούσε στη χώρα. Εμφύλια διαμάχη απ' αυτές που σπαράζουν συχνά τα αφρικανικά κράτη. Πό-

λεμοι φυλών, θρησκειών, για τα εδάφη, αλλά κατά βάθος για την οικονομική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων από δυνάμεις που κινούν τα νήματα από πολύ μακριά. Πλησιάζαμε στο λιμάνι και η πρωινή ομίχλη συνέθετε μια εικόνα που φάνταζε εξωπραγματική στα μάτια μου. Ένας ντόκος στο ποτάμι: παλιές και ετοιμόρροπες πέτρινες αποθήκες, φορτηγά πλοία με έντονα χαραγμένα τα σημάδια της σκουριάς στις λαμαρίνες τους, αρκετοί ντόπιοι που κοιτούσαν το περίεργο μπλε βαπόρι και το φορτίο μας, παλιά αμφίβια άρματα και φορτηγά που θύμιζαν τα ψυχροπολεμικά χρόνια. Στο βάθος, οι πολυκατοικίες μού έδωσαν αρχικά την εντύπωση πολιτισμένου λιμανιού. Του κάκου, έκανα λάθος. Ήταν κοντέινερ στοιβαγμένα το ένα πάνω στ' άλλο, σχηματίζοντας μια πόλη από μεταλλικά πολύχρωμα κουτιά!

Σαν έπεσε ο πλωριός καταπέλτης, ξεχύθηκε μια ομάδα από ντόπιους που εκπροσωπούσαν τις αρχές. Φυσικά, το μόνο που δεν ήθελαν τελικά ήταν τα δεκάδες crew list, store list, nil list και τα άλλα χαρτιά που φτιάχνουμε στα λιμάνια, παρά ένα μερίδιο από τις πλούσιες προμήθειες του βαποριού, όπως αναψυκτικά, φαγητά, οινόπνευμα, τσιγάρα. Αφού μας πήραν ό,τι μπορούσαν, άρχισε η φόρτωση των οχημάτων με τη βοήθεια στρατιωτών και αξιωματικών του ουκρανικού στρατού, που αποτελούσαν τη δύναμη του ΟΗΕ για την αντιμετώπιση των

εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας που συντελούνταν για χρόνια από τις αντιμαχόμενες πλευρές. Η νύχτα βρήκε το βαπόρι στον ντόκο του Freetown και το πλήρωμα αγκαλιά με αρκετές μελαχρινές γαζέλες, σκλάβες του έρωτα και της εξαθλίωσης. Μοιράσαμε τη νύχτα με τον άλλο Ουκρανό ανθυποπλοίαρχο για να φυλάμε το πλοίο, αφού τα περιστατικά επιθέσεων ήταν συχνά στα μέρη αυτά. Γύρω στις 3 επέστρεψα γρήγορα και κλειδώθηκα στην καμπίνα. Μια μικρούλα με είχε βάλει στο μάτι και έψαχνε πόρτα πόρτα να με βρει. Όμως, ο έρωτας είχε χτυπήσει ζωηρά την καρδιά μου λίγο καιρό νωρίτερα και το μυαλό μου γύριζε πίσω στον Πειραιά, στην κοπέλα που είναι σήμερα γυναίκα μου.

Το χάραμα έφερε έντονη υπνηλία και ζέστη στην καμπίνα. Ο κλιματισμός είχε παραδώσει το πνεύμα την προηγούμενη και έκανε τον ύπνο ανυπόφορο. Έτσι κι αλλιώς, θέλαμε λίγα οχήματα για να σπαταρούμε από φόρτωση, και τα τελευταία διαδικαστικά από τις αρχές για να αφήσουμε πίσω μας το λιμάνι. Το μεσημέρι δώσαμε στον πιλότο μια μαύρη σακούλα με κούτες τσιγάρα και το πέλαγος μας έφερε πάλι στην κλασική ρουτίνα του πλοίου. Ήταν Χριστούγεννα. Το μόνο που τα θύμιζε ήταν ένα παλιό δεντράκι με λιγοστά στολίδια και μερικά λαμπάκια που πάλευαν να δώσουν χρώμα στη μοναξιά μας. Για χρόνια έμελλε να εκτελώ ➤

Σε τέσσερις φωτογραφίες τα τελευταία 10 χρόνια της ζωής του 1. Ο Σάμιουελ στη γέφυρα του AEGEAN PEARL. Το άγνωστο καθρεφτίζεται στα μάτια του. 2. Κάποτε λαθρεπιβάτης, τώρα Ευρωπαίος πολίτης. 3. Ο Σάμιουελ στο γάμο του. 4. Με τη μικρή Μαρίαννα του —ο Σάμιουελ της έδωσε το όνομα της συζύγου του πλοιάρχου Κ. Απόστολου Κακνή

ΕΝΟΣ ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΟΥ ΠΟΥ ΣΩΘΗΚΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ